

IN BALANS

THUIS WERK

PRIVÉ Afkomstig uit een muzikale artsenfamilie kreeg de jonge Frank Pameijer, nu 63, al vroeg muziekles. Met zachte hand leidde zijn moeder hem naar de cello. Zijn oudere zussen speelden fluit en viool en moeder Pameijer droomde van een ensemble tussen de schuifdeuren. De cello lag hem goed vanwege de gemakkelijke bediening - met natuurlijke omarming - de doorleefde klank en de dienende rol in een ensemble. Een loopbaan als cellist lonkte. Of toch geneeskunde, net als generaties voor hem? Direct ingeloot, dus ja. De cello leverde hem wel een gouden hobby op: even opladen - ruimte maken voor gevoel en imperfectie (bij foutjes vallen geen slachtoffers). Een artikel in Medisch Contact leidde hem naar het Nederlands Dokters Orkest (www.nederlandsdoktersorkest.nl). Nu zit hij in het bestuur en werft hij zieltjes: welkom muzikale artsen!

WERK Frank liep als twintiger ooit zes weken mee in de radiologiepraktijk van zijn vader. De foto's die zijn vader maakte, hielpen andere medisch specialisten bij het bepalen van hun behandelingen. Wat een mooi, ondersteunend vak, dacht Frank. Dat ook nog eens in sneltreinvaart veranderde, door de ct-scan, mri en echografie. Frank koos ook voor radiologie en bekwaamde zich in het ingewikkelde hoofd-halsgebied. En ontdekte en passant dat het frequentiebereik van de cello lijkt op dat van de menselijke stem. Naarmate hij bedrevener raakte in echografie en puncties, genoot hij meer van patiëntcontacten. Zijn pensioen nadert, maar er is genoeg te doen in de zorg. Misschien doceert hij straks? En anders gaat hij ct-scans maken van cello's. Is-ie ook goed in.